

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเครียดและปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียดของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่พักอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่พักอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 132 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 ระดับความเครียดของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้แบบประเมินความเครียดของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 4 ระดับ ได้แก่ ไม่เคยเลย เป็นครั้งคราว เป็นบ่อยๆ และเป็นประจำ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 (สมชาย จักรพันธ์, ม.ล. และคณะ, 2541, หน้า 63)

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียด เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ได้แก่ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด (Open – Ended)

ขั้นตอนการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการสร้างแบบสอบถาม
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียดของนักศึกษา
2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
3. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาคณะเทคนิคการแพทย์
ชั้นปีที่ 1 ที่พักอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นโดย
ใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่น
ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.78
4. นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือจากประธานที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร
2. ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows
ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่
ความถี่ และร้อยละ
- ตอนที่ 2 ระดับความเครียดของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย
(μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และค่าเฉลี่ยและร้อยละ
- ตอนที่ 3 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย
(μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)
- ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่
และร้อยละ

เกณฑ์การให้คะแนน

สำหรับแบบประเมินความเครียด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามที่กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข กำหนด ดังนี้

	ไม่เคยเลย	เท่ากับ	0	คะแนน
	เป็นครั้งคราว	เท่ากับ	1	คะแนน
	เป็นบ่อย ๆ	เท่ากับ	2	คะแนน
	เป็นประจำ	เท่ากับ	3	คะแนน
และ	ปกติไม่มีความเครียด	เท่ากับ	0	คะแนน
	มีความเครียดเล็กน้อย	เท่ากับ	1	คะแนน
	มีความเครียดปานกลาง	เท่ากับ	2	คะแนน
	มีความเครียดมาก	เท่ากับ	3	คะแนน

สำหรับแบบสอบถามปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ความเครียดน้อยที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน
ความเครียดน้อย	เท่ากับ	2	คะแนน
ความเครียดปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
ความเครียดมาก	เท่ากับ	4	คะแนน
ความเครียดมากที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

สำหรับแบบประเมินความเครียด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ซึ่งกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข กำหนด ดังนี้

คะแนน	6 – 17	หมายถึง ปกติไม่มีความเครียด
คะแนน	18 – 25	หมายถึง มีความเครียดเล็กน้อย
คะแนน	26 – 29	หมายถึง มีความเครียดปานกลาง
คะแนน	30 – 60	หมายถึง มีความเครียดมาก

และ	คะแนนเฉลี่ย	0 – 0.50	หมายถึง ปกติไม่มีความเครียด
	คะแนนเฉลี่ย	0.51 – 1.50	หมายถึง มีความเครียดเล็กน้อย
	คะแนนเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง มีความเครียดปานกลาง
	คะแนนเฉลี่ย	2.51 – 3.00	หมายถึง มีความเครียดมาก

สำหรับปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียด น้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียด น้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียด ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียด มาก

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียด มากที่สุด

(บุญชม ศรีสะอาด, 2535, หน้า 100)